

Blog van juf Mayke

Deze keer: volgende week gaat het vast beter.

Tijd tekort

Ik weet niet hoe het met u zit, maar ik vind het best lastig om alle ballen in de lucht te houden. Daar gaat mijn aller eerste blog over.

Het is maandag 4 januari 2021, de eerste dag van wederom een periode van onderwijs op afstand. Het is nog donker als ik mijzelf hoor zeggen: 'tot straks, ik ben op tijd thuis, zodat we samen rekenen en spelling kunnen maken'. Met deze woorden ren ik de deur uit. Ik wil vroeg op school zijn. Vandaag vangen we de eerste kinderen op in de noodopvang.

Naast directeur van de Sterrenwachter, ben ik ook moeder van twee zonen. Mijn jongste zoon is 11 jaar, zit in groep 7 en heeft door zijn dyslexie moeite met lezen en spelling. De oudste is 13 jaar en zit in de brugklas. Verder bestaat ons huishouden uit mijn man, een eigenwijze hond en een goudvis.

Om 8.10 uur drink ik met het team een kop thee. We wisselen kort uit hoe de vakantie was en zetten de spreekwoordelijke puntjes op de i, zodat we goed kunnen starten aan deze eerste dag.

Om half 9 komen één voor één de kinderen van de noodopvang binnen.

Terwijl de leerkrachten hun eerste online les geven of bellen en chatten met de kinderen, rond ik een subsidie aanvraag af. Ik wil graag dat de subsidie wordt toegekend. Met de subsidie kunnen we mensen inhuren om samen met ons het onderwijs op de Sterrenwachter nog verder vorm te geven.

Om 10.30 uur gaat mijn telefoon. Het is mijn jongste zoon: 'Mam, kom je zo?, je had beloofd om op tijd thuis te zijn.' Ik antwoord met een haastige; 'ja, ik kom zo, ik maak nog even iets af.....' en hang op. Ik vergeet al snel de tijd.

Goochelen met mijn tijd

Een tijdje later kijk ik op mijn horloge. Tot mijn schrik zie ik dat het al 12.30 uur is. Om 13.00 uur heeft mijn jongste zoon een online meeting met zijn klas. Ik heb hem beloofd te helpen met inloggen. Haastig stop ik mijn spullen in mijn tas. Ondertussen bedenk ik hoe ik het zo ga organiseren. Want niet alleen mijn zoon heeft om 13.00 uur een meeting, maar je raadt het misschien al, ook ik moet om 13.00 uur online vergaderen.

Ik roep een haastige: 'tot morgen' naar mijn collega's en sjees naar huis.

Gelukkig het is gelukt. Om 13.00 uur zijn we beiden ingelogd. Ik type in de chat van mijn vergadering dat ik niet kan praten. Allebei praten is niet te doen.

Na een half uur is de meeting van mijn zoon klaar. Ik kan eindelijk actief deelnemen aan mijn eigen vergadering.

Ik doe mijn best om mij te focussen. Helaas is dit van korte duur, want van boven hoor ik mijn oudste; 'MAM!' roepen. Ik hoor paniek in zijn stem, dus ik snel de trap op. Op mijn vraag; 'Waar is de paniek?', krijg ik als antwoord; 'Ik kan mijn geodriehoek niet vinden.' Het blijkt een gevalletje te zijn van niet verder kijken dan je neus lang is, want hij ligt onder zijn schrift.

Na de vergadering kijk ik met mijn jongste zoon, de lessen na die hij in de ochtend zelf heeft gemaakt. Omdat hij het vanochtend zelf moest doen, heeft hij per ongeluk de verkeerde les gemaakt. Ik wijs hem hierop. Gevolg: een super boos jongetje. Hij stampet kwaad de trap op en roept; 'jij zou op tijd zijn om mij te helpen!' Hierdoor voel ik mij extra schuldig.

Ik weet niet hoe het bij jullie gaat, maar ik vind het best lastig, alle ballen in de lucht te houden. Ik ben onderwijzer, géén goochelaar!

Mag het ook een keer niet lukken?

Als de rust is wedergekeerd, maken we samen de juiste les. Ik wil het wel graag goed doen. Ik ben tenslotte een juf en heb het idee dat de leerkracht van mijn zoon verwacht, dat het bij ons thuis allemaal goed lukt. Hij moest eens weten....

Hoe erg is het als het een keer niet lukt?

Maar is het erg als het eens een keer niet lukt? Deze vraag houd mij bezig, terwijl ik mijn kinderen met hun huiswerk help.

Laat in de middag heb ik een afspraak bij de dierenarts voor onze hond. Die heeft al een paar dagen erge jeuk, die ondanks een extra anti vlooien en teken behandeling niet over gaat. Nadat de dierenarts haar uitvoerig heeft onderzocht, is de diagnose een kerstboom allergie. Ik heb er bij honden nog nooit van gehoord, maar als de dierenarts het zegt, dan zal het wel zo zijn... Met voor 10 dagen zalf, pillen én een dikke rekening gaan hond en ik weer naar huis.

Aan het einde van deze eerste dag onderwijs op afstand neem ik mij voor, dat het morgen vast beter gaat. Ook op dinsdag heb ik te maken met de waan van de dag..... En dat wordt de rest van de week niet beter.

Ik wil het graag goed doen voor mijn collega's en de kinderen van de Sterrenwachter en ook voor mijn thuisfront en dat valt niet mee. Als ik thuis ben heb ik het gevoel dat ik op school moet zijn en als ik op school ben heb ik het gevoel dat ik thuis moet zijn.

Als ik op vrijdag, aan het einde van de eerste week thuis kom en mijn tas in de hoek zet, hou ik mij voor: Volgende week gaat het vast beter!